

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **ACL Technology s. r. o.**, se sídlem Heyrovského 612, Liberec, zast. JUDr. Michaelem Mullenem, advokátem se sídlem Hvězdova 1734/2c, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2016, č. j. KUKHK-23725/ZP/2016

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 6. 2016, č. j. OVŽP-16297/2016-2527/2016/Syn, kterým byl žalobci předepsán poplatek za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského

půdního fondu (dále také jen „ZPF“) ve výši 5.970.024,60 Kč, tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě vznesl jedinou, avšak zásadní žalobní námitku, a sice že žalovaný a správní orgán I. stupně postupovali v řízení o stanovení odvodů za trvalé odnětí půdy ze ZPF podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), sice správně podle právní úpravy účinné od 1. 4. 2015 ve znění novely tohoto zákona č. 41/2015 Sb., avšak nesprávně vycházeli z právního stavu před touto novelou, tedy provedli výpočet odvodů podle sazebníku (přílohy k zákonu o ochraně ZPF, dále jen „sazebník“) ve znění účinném před novelou zákona č. 41/2015 Sb., čímž dospěli k nesprávné výši odvodu za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval podstatné skutkové okolnosti věci, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a v něm citovanou judikaturu a navrhl žalobu zamítnout

IV. Jednání soudu

Při jednání soudu zůstali účastníci řízení na svých názorech a procesních návrzích. Zástupkyně žalobce podrobněji rozvedla, proč dle jejího názoru není v dané věci možno bez dalšího aplikovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se dané věci týká a na kterou odkazovaly správní orgány při svém rozhodování. Konkrétně se jedná o rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 38/2013-30, a rozsudek ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 As 18/2016-27.

Prvním důvodem má být skutečnost, že se daná judikatura vztahuje k novelizaci zákona o ochraně ZPF účinné od 1. 1. 2011. Zákon, kterým byl s účinností od tohoto data novelizován zákon o ochraně ZPF v přechodných ustanoveních výslovně odkazoval na použití dosavadního předpisu tím, že stanovil „dokončení řízení podle dosavadních předpisů“. Přechozí znění neobsahovalo ustanovení, dle kterého by byl orgán ochrany ZPF povinen vycházet z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného dle zvláštních předpisů. Toto ustanovení bylo přidáno až novelou účinnou od 1. 1. 2011. V posuzované věci zákon o ochraně ZPF ve znění účinném do 31. 3. 2015 odkazuje na použití novelizovaného znění.

Za relevantní považuje žalobce skutečnost, že judikované případy se týkaly situace, kdy byla předchozí právní úprava ve prospěch žadatele, v posuzované věci tomu je naopak.

Na daný případ se pak dle jeho názoru nedají aplikovat ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-25, na který žalovaný rovněž odkazoval, dopadající na stav, kdy chce žadatel zabrat oproti udělenému souhlasu méně půdy. V projednávané věci je ale výměra zabraného ZPF oproti udělenému souhlasu větší.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynul následující skutkový stav:

Na základě opravené žádosti žalobce o vydání souhlasu s trvalým odnětím pozemku ze ZPF ze dne 10. 2. 2015 udělil správní orgán dne 11. 2. 2015 pod č. j. OVŽP-1945/15-29/2015/Syn souhlas s trvalým odnětím ze ZPF pozemkové parcely č. 5737/1 o výměře 0,1312 ha a části pozemkové parcely č. 5740 o výměře 0,4317 ha, obě druhem pozemku orná půda, v k. ú. Solnice pro vybudování stavby - výrobního závodu pro montáž a skladování výrobků automobilového průmyslu (dále jen „Souhlas“). Za odnětí půdy ze ZPF v celkové výměře 0,5629 ha stanovil žalobci orientační výši odvodu v částce 4.523.159 Kč a dále stanovil žalobci podmínky realizace tohoto odnětí.

Tento Souhlas včetně stanovených podmínek pojal správní orgán jako závazné stanovisko podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, do rozhodnutí ze dne 21. 4. 2015, č. j. OVŽP-7231/15-Po, s. z. OVŽP-1510/2015-Po, které nabylo právní moci dne 28. 4. 2015, jímž žalobci vydal území rozhodnutí pro umístění stavby a stavební povolení pro tuto stavbu (dále jen „Společné rozhodnutí“). Pro provedení stavby stanovil správní orgán řadu podmínek, mj. odkázal na Souhlas a ocitoval podmínky v něm stanovené.

Dne 29. 4. 2015 oznámil žalobce správnímu orgánu zahájení realizace stavebního záměru.

Dne 23. 2. 2016 učinil žalobce ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně podání nazvané „*Odůvodnění dožádání k původní žádosti o vydání souhlasu s trvalým odnětím pozemků ze zemědělského půdního fondu.*“ V něm uvedl, že k původní žádosti o vydání souhlasu byla uplatněna prvotní výměra pozemků v celkové výši 0,5629 ha. Poté došlo v projektu ke změně oplocení, v důsledku čehož se navýšila výměra pozemků na současných 0,6712 ha. Tato změna stavu byla zapracována do podkladů pro vydání Společného rozhodnutí, ale nebyla provedena změna žádosti o souhlas s odnětím půdy ze ZPF s tím, že k ní dojde později v rámci zaměření skutečného stavu. Požádal tak o souhlas s odnětím 0,1094 ha půdy z pozemku p. č. 5737/4 (odměřená parcela z původní parcely č. 5737/1) a 0,5618 ha půdy na části pozemku p. č. 5740.

Dne 2. 5. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 29. 4. 2016 o zahájení řízení ve věci placení odvodu za trvalé odnětí ze ZPF, v němž žalobci sděluje, že mu bude předepsán odvod za odnětí půdy ze ZPF podle žalobcem doloženého skutečného stavu 0,6712 ha v částce 5.970.024,60 Kč podle stejného výpočtu, jako dle původní žádosti. Dle správního orgánu stavební úřad vydával Společné rozhodnutí na výměru 0,6712 ha (v podrobnostech níže).

Ohledně právního posouzení usoudil krajský soud následující:

Jak odkazovaly správní orgány ve svých rozhodnutích, a jak si byl ostatně vědom i žalobce, obdobným právním problémem se v minulosti již zabýval Nejvyšší správní soud. Za příléhavé považuje krajský soud zmínit především právní větu plynoucí z rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 7 As 38/2013-30: „*V rozhodnutí o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, rozhodne správní orgán po 1. 1. 2011 v případě, že orientační výše odvodů (§ 9 odst. 6 písm. d), odst. 7 uvedeného zákona) byla stanovena do 31. 12. 2010, podle sazeb rozhodných v době stanovení orientační výše odvodů.*“

Již v tomto rozhodnutí tedy řešil Nejvyšší správní soud otázku, zda ze zákona o ochraně ZPF vyplývá, že by konkrétní výše odvodů měla být stanovena na základě právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu s odnětím půdy se ZPF dle § 9 zákona o ochraně ZPF nebo na základě právní úpravy účinné ke dni právní moci rozhodnutí podle zvláštních předpisů (tedy podle stavebního zákona).

V souvislosti s tím se rovněž zabýval výkladem pojmu „*právní stav*“, k čemuž uvedl: „*Právní stav je neurčitý právní pojem, který nelze ovšem výkladem, zvoleným krajským soudem, zaměnit za právní úpravu, konkrétně přílohu k zákonu o ochraně ZPF, neboť takovou vůli by zákonodárce musel projevit dostatečně zřetelně. Ani za pomoci uznávaných interpretačních metod nelze zákonodárcem použitý pojem nijak ztotožnit s pojmem právní úprava. Pojem právní stav je třeba vykládat s ohledem na ostatní ustanovení zákona o ochraně ZPF, zejména ust. § 9 odst. 6 písm. d) a § 9 odst. 7, jako všechny skutečnosti, které jsou právně relevantní pro stanovení povinnosti zaplatit odvod, tedy i obsah závazného stanoviska, které stanoví orientační výši odvodů, dále také skutečnosti relevantní pro rozhodnutí vyplývající z rozhodnutí podle stavebního zákona. Ty se mohou týkat např. konkrétního provedení stavby, apod. Proto je třeba v rozhodnutí podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF vycházet z orientační výše odvodů, kterou měl příslušný správní orgán povinnost v souhlasu stanovit, a to podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010.*“

Na toto rozhodnutí pak navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 As 18/2016-27. Také ten řešil situaci, kdy byl souhlas s odnětím půdy ze ZPF vydán za právní úpravy účinné do dne 31. 12. 2010, rozhodnutí podle zvláštních předpisů pak nabylo právní moci za právní úpravy účinné po 1. 1. 2011.

V posuzované věci správní orgán I. stupně udělil dne 11. 2. 2015 žalobci postupem dle § 9 zákona o ochraně ZPF souhlas s trvalým odnětím ze ZPF u pozemků o celkové výměře 0,5629 ha, a podle sazebníku stanovil žalobci orientační výši odvodu za odnětí ze ZPF v částce 4.523.159 Kč. Při tom vycházel ze znění zákona o ochraně ZPF účinného do 31. 3. 2015.

Celý zákon včetně sazebníku byl s účinností od 1. 4. 2015 podstatným způsobem novelizován zákonem č. 41/2015 Sb. Dne 28. 4. 2015 nabylo právní moci Společné rozhodnutí, řízení ve věci placení odvodu za trvalé odnětí ze ZPF podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF bylo zahájeno dne 29. 4. 2016, rozhodnutí správního orgánu I. stupně předepisující odvod ve výši 5.970.024,60 Kč na výměru 0,6712 ha bylo vydáno dne 2. 6. 2016 a napadené rozhodnutí dne 5. 8. 2016.

Správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci placení odvodu za trvalé odnětí ze ZPF dle § 11 odst. 2 citovaného zákona dne 29. 4. 2016, tedy podle zákona o ochraně ZPF ve znění zákona č. 41/2015 Sb. Dle jeho § 11 odst. 3 „*Při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21)*“. Skutečnost, že se dané řízení má řídit právní úpravou účinnou od 1. 4. 2016, nebyla mezi účastníky sporná, stejně jako skutečnost, že prvním rozhodnutím vydaným ve věci podle zvláštních právních předpisů je Společné rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 28. 4. 2015, tedy rovněž za účinnosti zákona o ochraně ZPF, ve znění zákona č. 41/2015 Sb.

S ohledem na citované znění § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF a s přihlédnutím k citovaným judikatorním závěrům vyšly správní orgány z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, tedy při výpočtu výše odvodu aplikovaly právní úpravu účinnou ke dni vydání Souhlasu, tedy do 31. 3. 2015. Takovému postupu správních orgánů nelze na první pohled nic vytknout, neboť aplikace právních závěrů Nejvyššího správního soudu na posouzení dané právní otázky se přímo nabízí.

Této skutečnosti si je nepochybně dobře vědom i žalobce. Přišel proto s tvrzením, že aplikace těchto právních závěrů v dané věci není na místě. A to jednak s ohledem na rozdílnost právních úprav v období posuzovaném danou judikaturou (právní úprava účinná do 31. 12. 2010 x právní úprava účinná od 1. 1. 2011) a v období relevantním nyní (právní úprava účinná do 31. 3. 2015 x právní úprava účinná od 1. 4. 2015), jednak s ohledem na skutkové odlišnosti mezi případy posuzovanými Nejvyšším správním soudem a případem posuzovaným nyní.

Krajský soud tak následně musel přistoupit k posouzení, zda je tato argumentace žalobce důvodná, tedy zda shora citované právní závěry Nejvyššího správního soudu na projednávanou věc aplikovat nelze.

Pokud jde o právní úpravu na rozhraní let 2010 a 2011, pak zákon o ochraně ZPF byl s účinností od 1. 1. 2011 novelizován zákonem č. 402/2010 Sb., který ve svém Čl. 5 zakotvil tato přechodná ustanovení:

1. Řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.

2. Při rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů.

Pokud jde o právní úpravu v nyní posuzovaném období, pak zákon o ochraně ZPF byl s účinností od 1. 4. 2015 novelizován zákonem č. 41/2015 Sb., který v Čl. II. zakotvil mimo jiné toto přechodné ustanovení:

1. Řízení zahájená podle zákona č. 334/1992 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a do tohoto dne pravomocně neskončená, se

dokončí podle zákona č. 334/1992 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak.

Obě novelizace tedy vycházely ze zásady, že dosud pravomocně neukončená řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Tato skutečnost ovšem na posuzovanou věc nemá přímý právní vliv.

Pravidlo, že při rozhodování o odvodech podle § 11 zákona o ochraně ZPF orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů, bylo obsaženo již v přechodných ustanoveních zákona č. 402/2010 Sb., dnes je toto pravidlo zakotveno přímo v § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Krajský soud tedy neshledal v obou porovnávaných právních úpravách rozdíl.

Pro úplnost dodává, že v průběhu přezkoumávaného správního řízení o stanovení výše odvodů ze ZPF došlo ještě k jedné novelizaci zákona o ochraně ZPF a to zákonem č. 184/2016 Sb. s účinností od 28. 6. 2016. Ačkoliv posledně zmíněná novela neobsahuje přechodné ustanovení o tom, podle jakého znění zákona se mají dokončit řízení zahájená a pravomocně neskončená před účinností této novely, je dle názoru krajského soudu třeba vyjít ze shora uvedeného standardního pravidla, že řízení zahájená podle zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti novely tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená, se dokončí podle zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti novely tohoto zákona. V projednávané věci tato novela nabyla účinnosti v průběhu odvolacího řízení, odvolací orgán tedy postupoval správně, pokud řízení dokončil podle dosavadní právní úpravy. Tato skutečnost ovšem pro posouzení položené otázky podstatná rovněž není.

Dle krajského soudu neexistuje mezi porovnávanými právními úpravami odlišnost, v jejímž důsledku by nebyl použitelný shora citovaný závěr judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně výkladu pojmu „*právní stav*“ a z toho plynoucí závěr, že při stanovení výše odvodů dle § 11 zákona o ochraně ZPF musí být aplikována právní úprava účinná ke dni udělení souhlasu dle § 9 téhož zákona.

Z obsahu citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu (a ostatně ani z citované právní úpravy) nelze pak dle krajského soudu dovodit, že by shora citované závěry dopadaly pouze na situace, kdy by nová právní úprava byla pro účastníka řízení méně výhodná, než úprava účinná ke dni udělení souhlasu dle § 9 zákona o ochraně ZPF. Tato zásada je typická pro oblast správního trestání (viz § 2 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), do ní ovšem rozhodování o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu nespadá, stanovený odvod nemá povahu trestu. Taková možnost (a současně povinnost) by tak dle názoru krajského soudu musela být zákonodárcem v zákoně o ochraně ZPF výslovně zakotvena, což není.

Posledním z namítaných rozdílů mezi případy posuzovanými v minulosti Nejvyšším správním soudem a nyní projednávanou věcí, byl fakt, že žalobci byly stanoveny rozhodnutím dle § 11 zákona o ochraně ZPF odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ve větší výměře, než ke které byl orgány ochrany zemědělského půdního fondu udělen Souhlas.

Ve všech shora citovaných rozhodnutích vycházel Nejvyšší správní soud z předpokladu, že pokud dojde ke změně výměry skutečně zabrané zemědělské půdy oproti souhlasu dle § 9 zákona o ochraně ZPF, jedná se o situaci, kdy je zabraná výměra menší, než výměra stanovená v souhlasu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-27, „*Souhlas k odnětí půdy, resp. územní rozhodnutí, které tento souhlas přejímá, je tedy pro věc zásadní v tom smyslu, že určuje, v jakém největším rozsahu je možné pozemky zemědělskému půdnímu fondu odejmout. Beze změny souhlasu k odnětí půdy, která se děje v řízení o změně územního rozhodnutí (§ 10 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu), tak nelze odejmout pozemky ve větším rozsahu. Není ovšem třeba uskutečnit zábor pozemků v tomto největším rozsahu, tj. odsouhlaseném rozsahu.*“

Není pochyb o tom, že správní orgán I. stupně udělil dne 11. 2. 2015 žalobci souhlas dle § 9 zákona o ochraně ZPF s trvalým odnětím půdy ze ZPF o celkové výměře 0,5629 ha. Městský úřad Rychnov nad Kněžnou coby stavební úřad ve Společném rozhodnutí stanovil žalobci pro provedení stavby řadu podmínek, v té pod č. 11 výslovně odkázal na Souhlas a citoval podmínky v něm stanovené.

Jak již konstatoval krajský soud shora, dne 23. 2. 2016 podal žalobce žádost o souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu nad rámec výměry stanovené v Souhlasu. Současně odůvodnil, proč k odnětí půdy nad výměru stanovenou v Souhlasu došlo.

O této žádosti správní orgán I. stupně nikdy nerozhodl. Místo toho dne 29. 4. 2016 zahájil řízení dle § 11 zákona o ochraně ZPF ve věci placení odvodu za trvalé odnětí ze ZPF, které zakončil vydáním rozhodnutí dne 2. 6. 2016, kterým tyto odvody předeepsal a to ohledně výměry 0,6712 ha.

K otázce rozdílnosti výměr uvedl, že po udělení Souhlasu, ale před podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, byl vypracován následný projekt, kde byla navýšena výměra pozemků na současných 0,6712 ha. Tato změna měla být zapracována do podkladů pro územní řízení a stavební povolení. To bylo doloženo geometrickým plánem z ledna 2016. Proto rozhodl správní orgán I. stupně, jak shora uvedeno.

Na rozdíl mezi výměrou pozemků uvedenou v Souhlasu a v rozhodnutí o stanovení výše odvodů dle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF reagoval i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že navýšení výměry vzniklo změnou oplocení ještě před požádáním o územní a stavební řízení. Stavba měla být provedena dle zákresu v situačním výkresu č. C2, na který odkázalo Společné rozhodnutí. Dle žalovaného tedy správní orgán I. stupně vycházel správně ze skutečného záboru zemědělské půdy, proto byla výměra 0,6712 ha vztažena k Souhlasu a tím upřesněna skutečně odnímaná zemědělská půda ve prospěch Stavby. Správnost takového postupu odůvodnil odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-27 (ovšem zcela nepřiléhavě, jak odůvodnil krajský soud shora).

Krajský soud považuje tento postup správních orgánů za rozporný s ustanovením § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, které upravuje jediný zákonný postup, jakým lze nastalou situaci řešit. Tedy tak, že orgán ochrany zemědělského půdního fondu, který vydal souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, může na návrh žadatele změnit podmínky a další skutečnosti v něm stanovené při řízení o změně rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů (tedy podle stavebního zákona).

Nezákonnost napadeného rozhodnutí z uvedeného důvodu však žalobce (pochopitelně) nenamítal. Protože je řízení před správním soudem o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. vázáno zásadou dispozitivní (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), nemohl tedy krajský soud napadené rozhodnutí z tohoto pohledu přezkoumávat.

Uvedená skutečnost však rozhodně nemůže mít právní relevanci na právní závěr Nejvyššího správního soudu, že při stanovení výše odvodů ze ZPF musí orgán ochrany ZPF aplikovat právní úpravu účinnou ke dni udělení souhlasu s odnětím půdy ze ZPF dle § 9 zákona o ochraně ZPF.

Přestože žalobce zabral zemědělskou půdu ve větším rozsahu oproti maximální výměře povolené mu v Souhlasu, orgány ochrany ZPF shora uvedeným způsobem (byť dle krajského soudu nesprávným) tento jeho postup zlegalizovaly. Žalovaný výslovně konstatoval, že *„Vzhledem k tomu, že v dané věci nebyl orgánem státní správy ochrany zemědělského půdního fondu vydán žádný jiný souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy, byla výměra 0,6712 ha vztažena k souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze dne 11. 2. 2015 a tím upřesněna skutečně odnímaná zemědělská půda ve prospěch výše uvedené stavby.“*

Za toho stavu nelze dle krajského soudu na věc nahlížet jinak, než že Souhlas dle § 9 zákona o ochraně ZPF byl správními orgány fakticky vydán k výměře 0,6712 ha.

S ohledem na skutkovou a právní situaci projednávané věci tedy dle krajského soudu neexistuje jediný důvod, proč by na ni nebylo možné aplikovat shora několikrát již citované právní závěry Nejvyššího správního soudu. Pokud z nich při stanovení výše odvodů za odnětí půdy ze ZPF vycházely i správní orgány, tedy při výpočtu konečné výše odvodu postupovaly stejně jako při určení orientační výše podle zákona o ochraně ZPF včetně sazebníku ve znění účinném do 31. 3. 2015, nepochybily. Naopak, vyložily dotčená ustanovení zákona o ochraně ZPF zákonným způsobem a předešly v důsledku toho žalobci odvody v zákonné výši. Z toho důvodu se na žalobce nemohou vztahovat výjimky z ekologické váhy vlivu, čehož se v důsledku domáhá, neboť i ty jsou součástí sazebníku ve znění účinném až od 1. 4. 2015.

Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitku neshledal důvodnou. Proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 26. září 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.